

¡CU-CUT!

LA VI EXPOSICIÓ INTERNACIONAL D'ART

¡CU-CUT!—Be i'z aquells quartets que'ns havia d'enviar pera subvencionar la Exposició?

En Canalejas.—Ja'ls envió el ministre d'Instrucció, que val molt.

¡CU-CUT!—¡Y cal! Si aquí'n volguéssim fer diners, no'n darien ni tres pessetes; es un article molt reventat aquet a Catalunya.

LLISTA DE LA BOGADERA

DECIDIDAMENT, els termes y les expressions perdren en el llenguatge polítich llur sentit directe y natural pera pendre una significació figurada a gust de cada hù.

No està molt lluny de la nostra memoria certes sessions tumultuoses del Congrès dels diputats rep acreditar la veritat de l'afirmació que'm deixo de fer.

En elles, ilustres pares de la patria s'han tractat de lladres, sense que's considerés ofenosa la floreta; s'han dit prevaricadors sense que'l concepte s'estimés com injuria; s'han qualificat de cobarts sense que a n'els afrontats els hi sortissin els colors a la cara.

Y es que, en bones costums parlamentaries, tota injuria pot llessarse sense dret a molestia per part de qui la reb, si'l concepte sab cobrirse ab hàbils eufemismes.

Aixís al lladrocini se l'anomena *distracció*, a la venalitat, *contemporisació* y a la cobardia, *prudencia*, y per més que aquell a qui van dirigides semblants expressions sab perfectament que no són més que la capa ensucrada que cobreix la píldora amarganta, se les empassa divinament sense fer ganyotes.

Hi hà també altre procediment pera insultar al adversari o enemich polítich, sense que aquet pugui considerarse afrontat. Aquet procediment es el de les distincions entre la persona particular y la política.

EN EL DINAR DE L'EXPOSICIÓ

—Escolltèn, mosso: Per comptes d'aquet filet no'm podria donar quelcom més lleuger... uns bunyolets, per exemple?

—¿Vol bunyolets? Li despenjarem algún dels quadros de l'Exposició, si li sembla.

No es cosa excepcional, per exemple, sentir en els nostres cossos colegisladors que un diputat o senador de la minoria apostrofi a altre de la majoria en termes iguals o semblants als següents:

—El meu particular amic, el diputat per Cornalejo de Abajo, que no haig de negar que es un perfecte caballer, com a individu de la comissió de Pressupostos, ha demostrat ser un valent poca vergonya.

A lo que sol contestar l'aludit:

—El diputat per Villamelón de Arriba, que es una persona honorabilíssima y estimat amic particular meu, com a parlamentari es de lo més ase que aquí s'hagi presentat d'ensà de les Corts constituents.

Y a tot lo més que dona lloch semblant florilegi es a unes quantes rialletes per part dels diputats d'una y altra banda y a n'alguna intervenció presidencial, demanant que'ls oradors se ceneixin a l'assumpt.

Donchs, lo que'ls deya de bon comensament; entre aquets eufemismes y aquestes distincions, ens anem quedant sense saber en l'ordre polítich el verdader valor gramatical que tenen les expressions y la virulencia feridora que tenen les injuries.

Per aquesta raió, no'ns extranyem tot lo degut de que mentres la majoria radical del nostre Ajuntament se troba convertida en un mercat de Calaf, el portaveu del partit, *El Progreso*, ompli a diari les seves columnes ab articles y solts parlant a boca plena de la *compactibilidad del partido*, de la *unidad de criterio* que regna entre els regidors radicals y de la *disciplina jamás alterada ni comprometida* que es d'observar en les masses lerrouxistes.

Velshiaquí, donchs, un cas fresch y flamant d'eufemisme que bat el record de quants s'han manifestat fins ara en les esferes polítiques, perque calificant de *distracció* a un lladrocini y de *combinación* un contrafur, encara pot deixarse entendre quelcom del concepte sech que la paliació verbal enclou, però, francament, se necessita bastant esforç d'imaginació pera comprendre que allà ahont se llegeix *unión de los concejales radicales* vol dir que aquets van a bofetades pels passadissos de la Casa Gran y que allà ahont s'escriu *adhesión al jefe*, se tracta de significar que s'ha operat una disidencia, per desconèixer precisament l'autoritat d'aquet *jefe*.

Lo dit, senyors: a n'els que's queixen de les dificultats que ofereix la comprensió de les obres dels poetes parnasians, perque solen amagar llur pensament ab referencies mitològiques y imatges veraderament laberintiques, els invitem a que aquets dies llegeixin *El Progreso* per veure si, a través de la seva prosa cabalística, poden deduir ni sombra de la veritat dels escàndols que està succeint en l'actualitat dintre del partit radical.

En resum: que tal com se van posant les coses, els que s'hagin d'ocupar d'assumptes polítichs, hauràn de ferse en lo successiu una *clave* d'interpretació que'ls permeti dessentranyar el verdader significat que en política tenen les locucions.

Per de prompte aquesta ja hi pot figurar:

Partido compacto y disciplinado.—Se dice de aquel cuyos individuos andan á puñetazo limpio y atienden las órdenes del jefe como quien oye llover.

LLLEIXIU

Xafarderíes

EN el banquet celebrat l'altre dia al Saló Reina Regent, ab motiu del «vernissage» de la VI Exposició Internacional d'Art, en Serrallana va fer un discurs calificant a Italia de *cuna del Arte* y a continuació, el Marquès de Marianao va despenjar-se ab un altre, adjudicant el títol de *cuna del Arte* a Grecia.

A lo que va dir un regidor radical allí present:

—Noy, aquet Marquès se'ns emancipa. És la primera vegada que en una cosa no va a remolch den Serrallana.

..

Més del discurs de l'Alcalde que patim:

«Barcelona es muy amante del arte modernista (?) y aquí están para acreditarlo Gaudí, Domènech y Puig y Cadafalch, todos ellos verdaderos genios, cada cual en su estilo».

En Puig d'Asprer, al quite, escapantli la rialleta per sota el nas:

—Però ¿que's descuida den Callén?

..

Dos dies abans del acte del «vernissage», el regidor radical senyor Puig d'Asprer, com a individu del Comitè d'Organisació de la VI Exposició d'Art, va visitar a l'Alcalde pera interessar la seva concurrència a la festa.

El Marquès va preguntar-li:

—¿Una Exposición de Arte? ¿Y dónde se celebra?

Un cop enterat el de Marianao de tan important extrem, va demanar a n'en Puig que li facilités no més que 200 pases pels amichs.

Al saberho els de la Comissió Organitzadora varen dir:

—¡Recoix, si se'n arriba a enterar ab més temps!

..

Un bon mot de sobre taula en el banquet del «vernissage».

En Puig d'Asprer al Herrero:—Amigo Herrero, empiezan a salirle a V. canas.

L'Herrero:—Y no será ciertamente por mucho pensar.

Tots els circumstants van assentirhi, a pesar d'haverhi de regionalistes y d'esquerrans.

..

En gracia a la veritat, s'ha de dir que'l dinar ab que va obrirse la VI Exposició d'Art va ser tan magre, com la majoria dels quadros que en la esmentada Exposició figuren; però, en cambi, les xafarderíes que allí varem arreplegar, com pot judicarse per les precedents y les que seguiràn, varen ser del tot substancioses.

Allà varem enterarnos també dels propòsits d'un regidor nacionalista que si's realisen prometen proporcionar-nos una sessió municipal d'alta amenitat.

Tracta l'esmentat regidor, per lo que varem sen-

A LA PORTA DE LIOTJA

—¿Que has tret res tu, Peret, en aquets Jochs?

—Per ara no, però si continuen aquestes apretades me sembla que acabaré per treure el dinar.

tirli dir, de demanar a l'Alcalde el dret en què s'apoya pera treure 50 pessetes del sou mensual del secretari de l'Alcaldia senyor Pérez, pera donarles al seu secretari particular senyor Ferrer y Bitini, que ni es empleat municipal, ni en tot cas t'ndria dret de serho *parasitari*.

No sabem què contestarà l'Alcalde a la interpel·lació, però, probablement, seguint la seva bona costum, hi deurà fer aquell paper de senyor... Marianao que li es tan escayent.

..

Mot de la fin. Aquet Ferrer y Bitini es el colmo. Vegin, que'ns faria dir que estem creguts de que fins sustitueix al Marquès, quan aquet ha d'anar al water-closet.

Ho diem per lo que'ls hi va passar als regidors radicals Callén y Puig d'Asprer, quan varen anar a Madrid darrerament.

Donchs, convidats aquets senyors pel Marquès, que també era a Madrid, a dinar a casa seva, varen presentarse allí a la hora convinguda (les dues de la tarde) trobantse ab que l'Alcalde encara era al llit.

—Oh, això ray, ja esperarem que estigui llevat—varen dir els convidats.

A lo que va contestar en Bitini:

—No, no cal; ja m'ha donat ordre de que'l representés a taula.

Decididament, el nostre Alcalde s'ha empenyat en eclipsar la fama del de Móstoles y fins del de Zalamea.

—Tòfol, fa un grapat de dies que no us hem vist per aquí al Plà de la Boqueria.

—Es que he estat forsa atrafegat fent de jurat d'admissió de l'Exposició.

Civilisació

Poch a poch, de mica en mica, ens anem civilisant.
Fins ara, a n'aquí vivíem com uns pobres ignorants, o, per dirho ab més justesa, com uns benaventurats, sense saber de l'Europa ni tan sols al punt que cau. En materia d'espectacles érem quasi be uns infants y ens agradava Romea y anàvem al Principal sens saber que per Europa tot estava canbiat. Ignoràvem la *Machicha* no sabíem el *Can-can* y en quant a *couplets*, sabíem cansonetes de Nadal. Ara es tot una altra cosa, de tot estem enterats: als teatres hi fan *pulgas* y pels carrers principals,

sobre tot, en plena Rambla, s'hi exhibeixen els retrats de l'*etoile parisienne*, quasi bé del natural. Vaja, que no podràn dirnos que vivim tan atrassats, y això gracies a en Portela, que es demòcrata *pur sang* y permet aquestes coses perquè fa civilisat. Tenim, ademés, els *cines*, element molt principal per portarnos les idees de que aquí estàvem mancats. Ara no hi hà criatura que no sàpiga com cal que de cada quatre dónes n'hi hà tres que tenen amant, gracies al feix de pelicoles, totes extra-interessants, en les quals s'hi poden veure, com si fos realitat, adulteris, crims y robos altament civilisats. Rès, que no podem queixarnos, perquè de camí se'n fa y progressem que es un fàstich, fins al punt de que aviat ja'ns podrem dir europeus y no com ara, africans.

Per sòrt, aquestes millors no's limiten, com veuràn, als *cines* y als espectacles sinó que s'extenen a altres ordres de la vida encara més importants. Ja no parlo de les modes perquè no'm vuy enredar, y parlant d'aquest assumpte se cau sempre en el pecat de no agradà a les senyores, y això a mi no'm convé pas. A lo que vuy referirme es a la gran novetat que'ns ha entrat a Barcelona, desde un quant temps a cixa part. Me refereixo als sistemes de robar y d'atracar que'ns han importat de Fransa alguns subjectes del ram, coneguts pel nom d'*apaches*, pera explicals-hi més clar. Fins ara aquí sols teníem quatre *mossegues* vulgars que's dedicaven al robo de la roba dels terrats. Eren uns lladres benèvoles, incapassos de fer mal, y que quan sentien passos semblaven esperitats. Això era massa vergonya y no's podia aguantar. Quan un llegia que a Fransa cada dia, a cada quart, tenien, pera explicarho, algún crim sensacional: una dóna esquarterada, un policia esqueixat, dos criatures negades, una batalla campal entre agents d'ordre y *apaches*, un se sentia humiliat al pensar que a Barcelona vivíem com uns babaus registrant sols alguns casos d'un relloget afanat, o un moneder de senyora despargut de les mans. D'ara endavant, podem dirho, farem un paper brillant. Cada dia ja's registren alguns fets sensacionals portats a cap per *apaches* y això muda ¿no es vritat? Paris, la *ville lumière* acabarà, si a Deu plau, per fernos ser europeus, que bastanta falta'ns fa. Podem ara ja alabarnos d'haver vist per aquí usar calces a unes quantes dónes y de poder disposar d'una dotzena d'*apaches* a punt de fer disbarats, tot lo qual patent ens dona de país civilisat.

FLAVIUS

DE JOCHS FLORALS

—Y vosté, senyoreta, ¿no la sent la poesia?
—No, senyor, no. En aquet saló no se sent res.

ATRACCIO DE FORASTERS AL AJUNTAMENT

—Aquesta es la sala de rebre...
 —¿Y no la podem visitar?
 —Ara està ocupada pels senyors Domènech y Morales que s'estàn donant catxetes.

Entre lladres

—No faràs may res, xicot... L'ofici de lladre vol més desprendiment del que tu demostres.

—Però, pare...

—Res; que no serveixes, vethoaquí.

—Home, jo...

—Tu ¿qué?

—Nada, pare: doneume un bitllet de deu duros y ja veurèu com m'ho conjumino. Sense capital no's pot fer res.

—¿Es una vergonya que a la teva edat no siguis bo per fer un trist rellotge!

—No m'hi poso per tan poch. Vuy debutar pel cap baix ab un negoci gros. Y per això necessito el bitllet de deu duros. Justament tinch treballat un pagès que m'sembla que està al punt dols per esquitxar un miler de pessetes.

..

En efecte, el Sachsonets, en vista de que cada dia'l lladre del seu pare l'avergonyia per la seva poca trassa a robar, s'havia rumiat una enganyifa de primera y tenia a punt d'admetlla un pagès, ab el que'l dia abans havia fet coneixensa al Parch.

El negoci que havia proposat al pagès era molt senzill: entregant mil pessetes en plata, ell se comprometia a donarhi mil en bitllets. Naturalment que'ls bitllets havien de ser falsos. Lo que li havia era que'l pagès, desconfiat de mena, n'havia demanat un de mostra. Y aquet era'l que necessitava en Sachsonets y d'aquí que demanés el billet de deu duros a son pare, el més ilustre dels lladres que hagin existit desde Mercuri ensà.

—¿Quin plan es el teu?—li va preguntar l'home.

—No'l volguèn saber y deixeu-me manobrar ab completa autonomia. Després, quan us porti les mil pessetes, ja us explicaré la història per pessetes menudes. O grosses, perque'm sembla que'l pagès me pagará en monedes de cinch pessetes.

—Vaja, no'n parlem més. No vuy quitar-te gust—va acabar per dir el pare den Sachsonets.

Y va entregarli immediatament el bitllet de deu duros.

..

Tot content, en Sachsonets va sortir del carrer de Mitgdia, va fer cap al carrer Nou, va desembocar a la Rambla y al cap de deu minuts se trobava al Orient en intim col·loqui ab el pagès que estava treballant.

—Porteu les mil pessetes?

—Sí.

—¿Vinguen!

—¡Alto! Doneume primer vos les mil en bitllets.

—Aquí van.

—¿Són bons?

—¡Ne tinguéssim un sach!

El pagès, ab tot, no se'n fiava. Y es per això que en Sachsonets, que ja se la temia, havia barrejat entre'ls bitllets falsos el bo que li havia donat son pare. Y com que l'havia posat al damunt de la pila, li va ser molt fàcil fer creure al pagès que li donava moneda bona.

—¿Veyèu? Para muestra basta un botón. Donchs fixeuvos ab aquet.

El pagès s'hi va fixar y va convèncers desseguida. Y al cap d'un instant, dissimuladament, pera evitar que ningú's podés creure que realisaven alguna malifeta, varen fer el cambi.

Y el pagès se'n va anar per un cantó ab el feix de bitllets que representaven les mil pessetes y en Sachsonets per l'altre ab les mil en duros d'Amadeu.

..

—¡Imbècil! ¡Ximple! ¡Poca solta!

El que cridava aixís era'l pare den Sachsonets, tot examinant un per un els duros que li havia portat el noy.

Y si ho cridava era perque de tot aquell feix de duros, no n'hi havia un sol que no fos de llegítim plom.

—¿No te'n dones vergonya d'haverte deixat ensarronar aixís per un pagès? ¡Un bitllet de deu duros per tota aquesta porqueria!

—Però...

—No hi hà però que valguí. Ets un imbècil ¡Ja'n tindrè una bona ajuda de tu a les meves velleses! ¡Voler ensarronar un pagès y ser ensarronat! ¿S'ha vist més poca latxa? Afortunadament, jo vetllo. Y gracias a mi, el negoci no serà tan ruïnós com hauria pogut ser. Y sempre hi guanyarem el plom.

En Sachsonets estava desolat y no sabia còm ferho per demanar perdó de la rucada. Per això va adoptar el sistema de plànyers sincerament, ab les llàgrimes als ulls. Y al final, després de cantar una mena d'absoltes al bitllet de deu duros, va preguntar timidament al seu pare:

—Home: ¿volèu dir que'l plom ens compensarà dels deu duros perduts?

—No.

—Donchs, ¿com es que dieu que sempre hi guanyarem el plom?

—Perque no'm fio de tu.

—Y ¿què volèu dir ab això?

—Que'l bitllet que t'he donat... ¡era fals com els altres!

UN SERVIDOR

—Tretze mil duros n'han donat en Lladó y C.^a d'aquet diari?
—Oh, es que ab aquet preu hi van compresos caixistes y tot.

Es lo que ell deu pensar: kàbila per kàbila y discordia per discordia, més m'estimo les d'aquesta gent. Al menys aquets fan la seva y no'm comprometen.

El regidor radical senyor Morales y en Domènech, regidor del mateix partit, varen anar a pinyes en un dels salons de la Casa de la Ciutat, ahont s'havien tancat pera ventilar assumptes relacionats ab lo dels consums.

En Morales, que ja va donar un disgust als seus correligionaris en ocasió del assumpte San José, en el qual no volgué ferse còmplix d'aquella barrabassada, els hi ha donat ara aquest altre disgust, y aquet cop d'una manera molt insinuant.

Al sortir del saló de rebre, els de la Colla de la gana varen córrer a preguntar a n'en Domènech què era lo que li havia passat. A lo que sembla que aquet respongué:

—¡Aquet Morales que m'ha enredat! M'ha dit que entrés en aquet saló pera ventilar l'assumpte y lo que es jo n'he sortit més calent que abans de la ventilació.

Se dona per segur que *El Liberal* ha estat adquirit per l'Herrero y altres de la Colla de la gana, pera fer campanya enfront d'*El Progreso*.

Ara tindrem, donchs, dos diaris radicals, disposats tots dos a treballar per la república. ¡No diràn que'l partit no progressi!

Però lo curiós del cas, es que la massa fa comentaris de poca satisfacció, al veure que'ls prohoms se'ls hi divideixen.

Alguns han escrit a D. Alejandro pera que vingui, però el caudillo no està per rahons y'ls hi gira l'esquena y se'n va a fer... dich, a veure moros a Melilla.

Les darreres informacions sobre la compra d'*El Liberal* són:

Que l'Herrero l'ha comprat per quatre quartos, y fins corrien veus de que la empresa d'*El Liberal* li ha cedit, donantli algún centim pel favor de treurela d'apuros.

Que la direcció se la disputen en Dessy (aquell magatzemista de música del Passeig de Gracia que ha plegat en pleno éxito, després d'ésser derrotat en les últimes eleccions) y el colosal Vinaixa. Aquet darrer ha dit a l'Herrero, segons se murmura:

—Ché, de festes de primavera'n passen poques; les aigues se'ns han aigualit y les gangues se'n van ab xeflis que es un gust. Si no'm dones un sou de director al nou diari, me'n vaig ab els altres.

Ademés, l'empleat destituït de consums reclama'l sou, dich el càrrech d'administrador, que també es sollicitat per en Domènech.

¡Me sembla que m'agradarà!

L'Alcalde ha ordenat que l'empedrat del encreuament del Passeig de Gracia ab la Granvia se fassí ab pedra de la millor qualitat y no de classe barrejada com se feya.

Després diràn que'l nostre Batlle no's preocupa de Barcelona.

El Marquès de Marianao té la seva casa en el Passeig de Gracia en l'encreuament ab la Granvia.

—¿Que no arribo may a obrir les Corts? ¡Me fan gracia! veuriem ells si hi arriava-rien gaire aviat, ab aquesta càrrega.

—Arreparin que no sua. Com si no sabéssim tots que aquestes capses són buides.

El Progreso cau d'un niu.

Després de la sessió del dijous passat, que més que sessió pot calificar-se de partit de foot ball, donchs allò no era discursos sinó puntades de peu, el diari dels xinos surt ab un article titulat «Problema á resolver» en el que's diu que ara es hora de tractar de la municipalisació del gas.

L'article comensa aixís:

«Estamos deseosos de que la mayoría realice su obra, echando á la mar pelillos sin importancia».

¡Pelillos sin importancia!

Mañana me afeitarás.

L'Alcalde de Barcelona no es vehí de Barcelona, sinó de Cambrils. Y, segons llegim en un diari, temps enrera se va significar a l'alcalde la necessitat de regularisar la seva situació, a lo que's va negar el Marqués, perque essent ciutadà de Barcelona li tocava pagar més cara la cédula.

Per això no estigui, que no han de faltarli amichs al pobre Marqués que li obrin una subscripció pera pagarli el plus.

En el mateix diari hi trobem esmentat el fet de que l'alcalde, com a alcalde, té l'obligació d'obligar als propietaris rebechs, que no volen pagar l'arbitri sobre tribunes, a que fas-

sin efectiu aquest arbitri, y que, com a propietari, el Marqués es dels rebechs que no volen pagar.

Això li pot fer tanta gracia com vulgui al diari del qual treyem aquestes curioses notes, però lo cert es que fa tremolar el pensar que un home aixís hagi de representar la ciutat, que ben poch deu estimar, quan ni vol esserne vehi ni vol pagarli lo que li correspón en concepte de propietari, que, a ben segur, no deu pujar ni a la meitat de lo que'l Marqués ha gastat durant l'hivern, pagant Barcelona, pera alimentar la desomunal estufa del seu despaig d'Alcalde.

Els de l'Esquerra y'ls lerrouxistes varen presentar y votar una proposició, en una de les últimes sessions municipals, destinant la quantitat de 500 pessetes pera les víctimes del caciquisme de Canillas de Aceituno.

¡Molt be!

Els serveys de la ciutat poden quedar abandonats tant com vulguin, però lo cert es que a l'exterior fem sempre un bon paper.

¡Si may van a Canillas de Aceituno y diuen que són de Barcelona, ja veuràn quina bona rebuda!

EL diari de la planxa continua que dirigeix en Peret Coromines, està disposat, segons llegim, a fer caure damunt de Catalunya la tremenda desgracia que va

anunciar, ab platerets y bombo, el may prou rigut don Bieló Alomar.

Deya aquest llum de la moderna política, que la desaparició del lerrouxisme seria una gran desgracia pera Catalunya.

Y si a n'això hi contesta en Peret que en Bieló es un original y que no s'ha de fer cas de lo que diu, recordarem altra vegada les paraules den Suñol declarant que no s'ha d'acorrallar als lerrouxistes; que ells representen una forsa d'opinió considerable y que per aquest motiu es injust acorrallos, treyntlos hi de les mans el govern de la ciutat.

Però els partits que com el P. U. F. se regeixen per termómetros, están sempre exposats a fondes perturbacions y tan aviat están sobre zero com dessota, lo que es causa de que, segons la temperatura, afirmen barrabassades com les apuntades més amunt o surtin ab sentencies com aquestes:

«El partit den Lerroux deu desaparèixer de l'acció pública de la ciutat, perque es un factor de perturbacions y de ruina».

Tot això faria riure, si no haguessin estat aquestes lletgereses d'El Poble causa de tants mals pera la ciutat. Per això nó riem pera dir ben seriosament al diari nacionalista que no li envegem pas els lectors que pugui tenir, si es que s'empassen ab la mateixa facilitat criteris tan oposats en un ter-

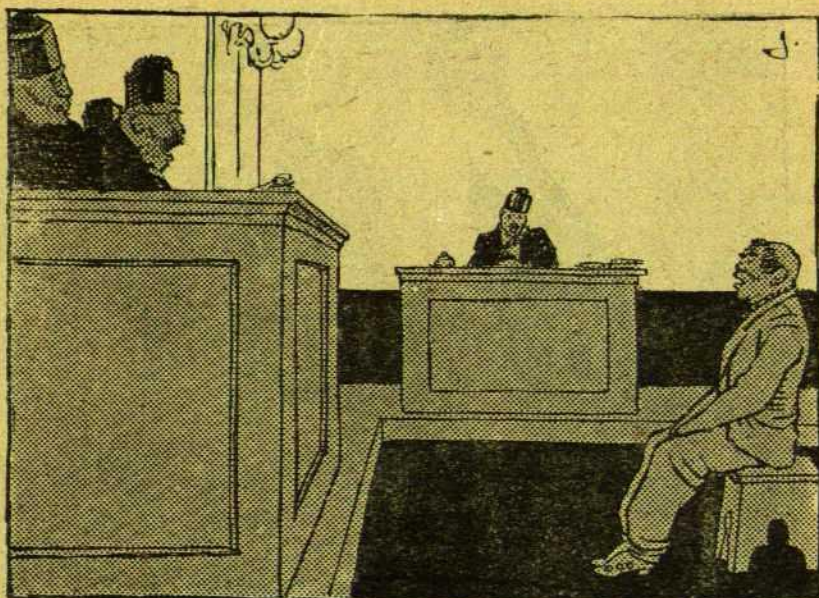
me de temps de dos mesos, quan les circumstàncies no han variat en lo més mínim pera justificar cambis tan radicals.

Vaja, aneu a estudi y després feu diaris, que lo que és fins ara, no heu arribat més que a construir un panell de campanar.

L'Esquerra Catalana ha fet un altre acte de catalanisme democràtic de gran ressonància; els delegats que té en el Consell de conjunció republicana-socialista de Madrid, ¿què dirien que han fet?

Donchs han firmat el *manifesto al pueblo* que va redactar en Pérez Galdós, en el qual no's parla, no ja del problema català—que això seria massa, tractanse de republicans—sinó de res que ni remotament se pugui agafar com a orientació envers l'autonomia regional ni tan sols com a consciència de l'existència d'un problema de vida regional a Espanya.

¿Perquè s'hauràn ficat els nacionalistes republicans a la conjunció?

—De manera que vostè no va robar aquestes gallines ¿oy?
—Jo, no senyor, ¿y vostè?

senyor Marquès de Marianao, que està empadronat a Cambrils.

DIVENDRES se va celebrar la visita oficial de l'Ajuntament a l'Exposició. Després se va dinar, y a l'hora del xampany va brindar en Serrallera en castellà, el Cònsul de França en francès, el Cònsul d'Itàlia en italià y l'Alcalde en castellà.

Dissabte se va celebrar l'inauguració de l'Exposició y van tornar a parlar uns altres senyors en castellà.

L'Exposició es verament provincial; el lerrouxisme d'uns y l'anticatalanisme d'uns y altres, han lograt tornarnos una mena de Valladolid ab *autoridades superiores que dan realce* a les festes.

LEGIM en un diari:

«A la porta d'un casinet radical de la Riereta van anar a pinxes dos individus.

Un d'ells era organitzador de rodes electorals lerrouxistes y l'altre li reclamava la paga dels seus treballs, paga que sembla haver-se evaporat».

Se veu que pels lerrouxistes no s'ha tancat encara el període electoral.

EL senyor Mir y Miró se va lamentar en la junta de Vocals Associats de que hi hagi persones riques que, pera no cooperar als gastos de la ciutat, empadronen els cotxes y els automòbils als pobles del voltant, y ells mateixos prenen cédula a poblets petits. Esmenta'l cas d'un rich que viu aquí y està empadronat al Catllar.

També hauria pogut esmentar el cas de l'Alcalde de R. O.,

La llibertat a la República francesa.

Telegrama de París publicat per la premsa de Barcelona.

«En el Consell de ministres celebrat aquesta tarde, s'ha prè l'acort de prohibir les manifestacions públiques que's projectaven pera'l primer de maig».

No calen comentaris.

UN subtilíssim poeta, que de vegades escriu a *La Veu* ab el pseudònim de Bellafila, se queixava desde les columnes del susdit diari de que les senyores y senyoretes que van assistir al darrer concert de beneficència del Palau de la Música Catalana, estiguessin tota la vetlla de xiuxiueig constant, sense deixar sentir als assistents la música.

En Bellafila exposa'l seu plany d'una manera tant elegant y tant velada que dona gust de llegir, però no té cap rahó de queixarse. Els concerts de beneficència se fan per dues coses: la primera... ¿què caram! ¡be ho hem de creure! pera recullir una almosta de diners pels pobres; la segona, precisament, pera passar-se la vetlla parlant. Y el que no s'hi conformi que no hi vagi.

LA planxa d'*El Poble* en lo referent a la suposada venda d'un manuscrit propietat del Capítol de la Catedral de la Seu d'Urgell, ve ara seguida d'un *tío yo no he sido*, que fa llàstima.

El Poble, sempre navegant en ales de la seva fantasia, va descobrir que'l Capítol de la Seu s'havia venut un manuscrit. L'endemà ja havia descobert que eren 125.000

En Cambó

En Joseph Llimona]

En Lluís Duràn

franchs lo que s'havia pagat per ell, y ab manifesta clero-fobia, *El Poble* preguntava ¿què s'han fet donchs aquets 125.000 franchs? ¿Ahont han passat aquets diners?

En vista d'aquestes manifestacions, tan *austeres*, el Capítol de la Seu d'Urgell ha escrit una carta al director d'*El Poble*, que tots vostès ja hauràn llegit en la premsa local.

El diari d'en Peret ne treu un gran partit de la carta aquesta. La titula «Document calumniós». (Que s'expliqui). Y com a subtítol hi posen una serie de queixes d'escolar castigat, que fan pena de llegir.

Però més pena fa l'actitut ridícula del diari infla-cans, al encapsalar ab unes excuses infantines la seriosa lletra dels canonges de la Seu:

«Consti, abans de tot, que així que vàrem tenir noticia de que'l Capítol negava la venda, no'n varem parlar més. Per lo tant, es fals que'ls canonges de la Seu se vegin obligats a contestarnos en 23 d'abril en vista de que continuí una campanya que's va reduir a un sol article y a dues notes d'informació».

Si, vaja, res. Un article furibon contra'ls mercaders, y dues notes d'informació *inofensives*, en les que s'hi llegia l'insinuació: «¿Ahont han passat els 125.000 franchs?»

Els d'*El Progreso* en saben més de quedar be.

Però, en fi, paciència. Tot vol un aprenentatge.

NINOTS Y COLORAINAS

Mons parturiens... y va sortir una Exposició Internacional d'Art, que no n'hi havia pera tant. Després d'anar dos anys darrera de la gent de Madrid captant una miseria pera l'Exposició, han vingut unes poques pessetes y encara's diu si són ab cèntims; y això que'l nostre agent a Madrid pera negociar la subvenció ha sigut en Giner de los Ríos, que semblava que ho havia de lograr tot.

Si la qüestió econòmica ha donat els resultats que són de lamentar, la qüestió artística *corre parejas* ab l'altra. Les dues *influencies*, en forma de Maynar y Carles Vázquez, que van anar al estranger a convidar artistes, no han estat, ni de bon tros, a l'altura dels comptes presentats. Lo que van fer venir els *antiquats* en l'exposició de 1907, no té punt de comparació ab lo actual.

Y, finalment, l'intervenció dels joves en el jurat d'admissió no's veu per enloch. S'han acceptat coses més dolentes y, lo que es més sensible, més carrinclones que may, y s'han rebutjat *joves* que tenen reputació sòlida y acreditada.

De tot això se'n desprèn el següent corolari: Pera que una Exposició Internacional d'Art surti be no s'han d'implorar diners a Madrid; pera que hi

El mestre Lamote

En Quim Folch

En Frederich Rahola

concorrin obres bones, no s'ha d'enviar al estranjer ni al senyor Maynar—encara que's compri trajes de carrera y botes de montar,—ni al pintor d'assumptes espanyols d'importació senyor Vázquez; y finalment, que en els jurats d'admissió tant es que hi hagi joves com que no n'hi hagi, y devegades es pitjor que n'hi hagi, com ha succeït ara, que un dels joves s'ha passat al partit dels vells.

Quan l'any 1907 els rebutjats van fer exposició d'independents, van fer un petit paper ridícul; si aquest any ne fessin, potser s'hi veurien coses que haurien honorat l'Exposició de Belles Arts molt més que moltes de les que hi figuren. Si de la passada exposició se'n recorden sales enteres, d'aquesta se'n recordarà molt poch, si les festes que s'hi fan no tenen un xich més de lluch que la majoria de les pintures.

Llevat de rares excepcions, els que han intervingut en aqueixa Exposició no deuen pas estar descontents; per ells deu ser una gran cosa, car a la *Casa del Pueblo* no se n'ha fet may cap d'igual ni semblant, y ja que aquest any no poden guarnir la Plassa de Catalunya y el Passeig de Gràcia ab archs y ninots y llumanetes, han guarnit el Palau de Belles Arts; y en els festivals que s'anuncien passarà com en els de l'any passat, que s'omplien de gent de la *Casa*, sense haver passat per la taquilla.

El senyor Pirozzini ja tindrà feina a estendre invitacions pera'ls compromisos de l'Alcalde y dels regidors, y al cap d'avall, quan els comptes no surtin, els quedarà a molts dels interventors el consol d'haver quedat be davant del partit y dels compromisos de família y els pintors joves, si volen

exposar en una altra Exposició, s'hauràn de tornar vells.

ESPÀTULA

EN Risler no ha variat: encara toca el piano ab totes dues mans, que sonen com a més, y entre això y els Madrigals que l'Orfeó Català va tornar a treure al sol, dimars y dissabte, al Palau de la Música, no s'entenien de gent.

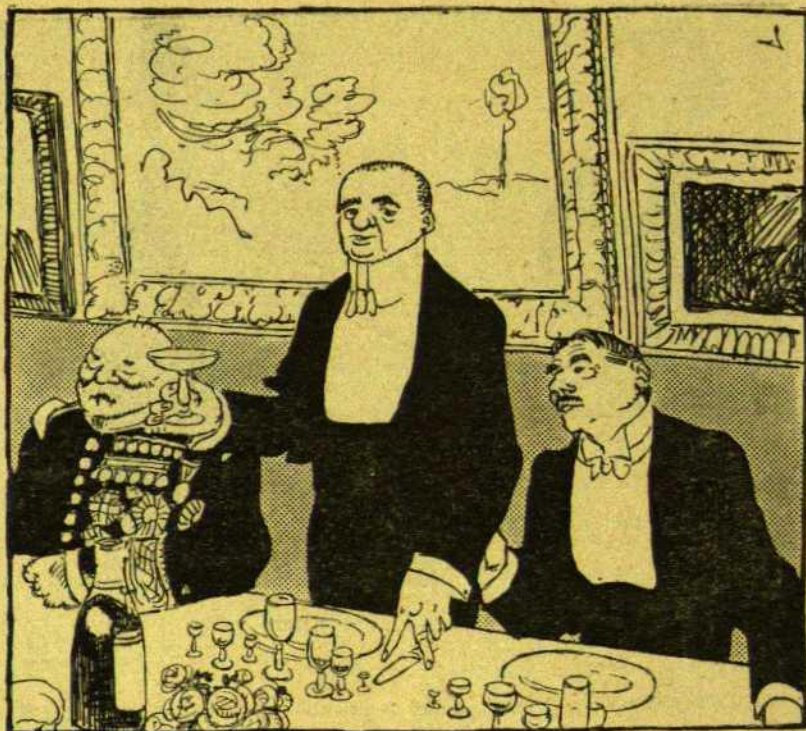
Fins hi vaig veure... ¡que no ho endevinen!... donchs hi vaig veure l'amo de casa, el senyor Ramon, cas extraordinari, perquè després de sopar dona molt poques pessetes a guanyar a les empreses d'espectacles. Badallava molt y fins me va semblar sorprendreli alguna bacaina, però encara s'aguantà com un home fins la penúltima pesa.

L'home té les seves relacions; y pera no desairar a les benèfiques senyores que li enviaren la localitat, se va estrenar d'Orfeó; però estich que va patir molt. Allò de no parlar mentres tocaven y reprimirse fins els badalls per una funció ahont no hi havia ni pesa per anarsen després asserenat al llit, l'havia d'aburrir necessàriament.

També hi patia jo al vèurel, no sols per això, sinó perquè es el primer que cada cap de mes m'aixuga les butxaques, però són mals que en la vida s'han de soportar ab resignació. Consideren, distingit Risler y estimadíssim Orfeó, que tots dos feu una doble bona obra: la benèfica y la de cultura, y si alhir el senyor Ramón aguantà ab feina y treball fins a la penúltima pesa, demà no li vindrà tan de nou, y si quelcom l'obligava més sovint, arribaria a fèrseli habitual anar al Palau.

Han estat encertades aquelles senyores fent concórrer a molts senyors Ramons a enterarse de la personalitat den Risler y de l'existència de l'Orfeó; quan menys, sempre sabrán alguna cosa més y un o altre se'n enamorarà d'aquestes coses temps a venir.

Jo vaig comensar aixís, y si avuy de tant en quant

AL BANQUET DEL «VERNISAGE»

L'Alcalde, (brindant).—La Grecia, que fué la cuna del arte...

El vehí (estirantli el frach).—Calli, home, que no hi entén res vostè en Art.

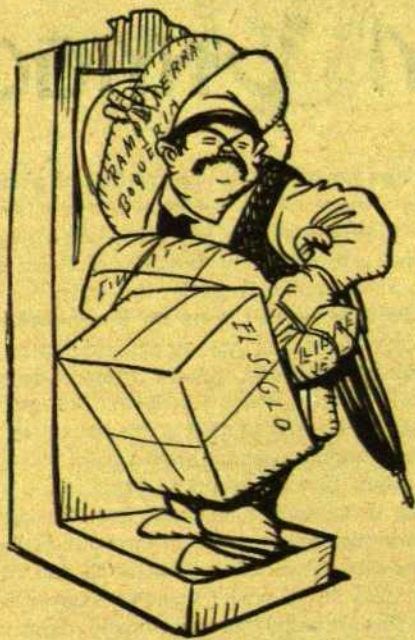
L'Alcalde.—Oh, tampoch entench res en fer d'Alcalde y'n faig.

no vingúes un Risler a recrearme, o se'm disolgués l'Orfeó, estich que m'amagriria; per això es qüestió de demanar a Deu que'ns els conservi molts anys. Aquestes y a can Lliceu també, perquè si l'una cosa es nyigo-nyigo despullat, l'altra ho es vestit, y d'aquet modo un hom pot escullir.

A mi'm passa que sempre els esculleixo tots dos; y no he tingut prou feina els dies de la setmana passada a deixar el «Tannhauser» y pendre a en Risler, despedirme de «La Walkyria» y anar a saludar a l'Orfeó Català. Y com més se'n té, més se'n vol, són vicis que no fan mal y asosseguen. Si el senyor Ramón hagués comensat tan jove com jo, ara no li vindria de nou *perdre* una nit per música, y en ses converses podria parlar de quelcom més que de diners.

¡Pobre de mi, ¿còm ho faria jo? hauria d'ésser mut!

XIM-XIM

—¡Carat, còm me prova Barcelona, sols hi he estat 2 dies y ja peso el doble del dia de l'arribada!

¡Alerta!

Aquí a Espanya, si be's nota, en temps de guerra y de pau, molts proven de fè entrà'l clau per la cabota.

Noya lletja y revellida
que per pescà un senyoret
sempre's pinta ab coloret
y's renta ab aigua florida;
que fins fa alguna bromota,
que a n'ella ja no li escau,
prova sols de fê entrà'l clau
per la cabota.

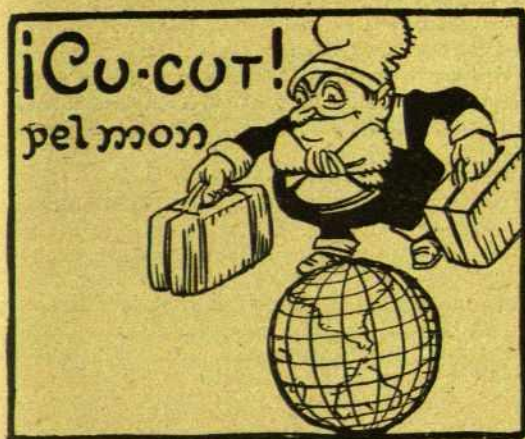
Polítich que tot ho esguerra
y dirigeix els seus plans
a desuní als catalans
de la dreta y de la esquerra,
y el dia que'l poble vota
al regionalisme, cau,
es que ha volgut fê entrà'l clau

per la cabota.

L'home que era un perdulari
y ha fet un gran capital
presumint de rrrradical
y de revolucionari,
y avuy que ha omplert la bossota
desitja sols viure en pau,
es perque ha fet entrà'l clau
per la cabota.

Aixís, amich, viu ab tota
precaució fins l'últim grau,
no deixis més fê entrà'l clau
per la cabota.

Q. RORC

El Bomber incendiari

MISTER Goodness, quefe superior del cos de bombers de Kaltswoone, ha sigut empresonat, acusat d'incendiari. Heus aquí la seva declaració:

—Sí, senyor jutge, soch culpable; ho reconech y no espero gràcia. Lo que m'interessa es no més que desfer y desmentir les notícies que han publicat els periòdichs, atribuint la meua actitud a combinacions ab les societats de segurs.

Si jo he calat foch a tantes y tantes cases, no es obeint a cap mòvil rui. A les Companyies de segurs que m'haguessin proposat la combinació de calar foch a les cases assegurades per altres Companyies de segurs a fi de causalshi perjudicis, les hauria fetes agafar.

—Aleshores, ¿còm explica vostèls seus delictes? ¿Quin mòvil l'induïa a calar foch a les cases?

—Anem a pams. Jo no calava foch a les cases, sinó a certes cases: a les que jo jutjava a propòsit pera incendiaries. ¿El mòvil? Rès de més simple, y sembla extrany que no l'endeveni sabent y constantli a vostè, senyor jutge, que jo soch un funcionari que desempenyava'l seu càrrech ab veritable afició.

Com vostè sab, el meu cos de bombers posseïa un esplèn-

dit material. Bombes immillorables, automòvils de sortida, escales porta y escales portàtils, mangueres de raig fort, mangueres de raig suau y mangueres pulverisadores. En quant a aparells de salvament, en lloch del món estaven tan ben assortits com jo: mànegues, cordes forrades, para-cigudes, etc., etc.

Y ab tota aquesta riquesa, ni un incendi a Kaltswoone ni un intent tan sols. Passaven els dies, y les cornetes d'alar ma s'embussaven de pols. Era desesperador. Els meus homes se m'entristien, aburrintse pels *cuartelillos*. Els aparells també semblaven entristirse allí inactius; les mangueres se m'assecaven, y jo també, davant de tanta desolació.

Potser demà hi haurà incendi—els hi deya jo als meus homes, pera encoratjarlos.—Però venia l'endemà ¡y rès!

No us desesperèu; tingueu confiança, que lo que no arriba ab deu anys succeeix en un dia.

Però la gent ja ni m'escolltava.

La revista mensual y'ls exercicis públics no eren suficients pera esbravarnos. Allò no tenia gràcia; era com e menjar sense sal. El simulacre sense foch encara'ns servia pera feros venir més set. Allò era una temptació continua.

Fins que, no podent més, vaig decidir-me. Cada nit, al retirar-me, passava per la fàbrica de borres den Whilmer, Firs-hall and sons, una fàbrica immensa, ab més combustible que un foch no'n cremaria.

Aquella nit no vaig poder aguantarme. Aquella borra apilotada en els magatzems, era pera mi una provocació; aquelles reixes altes, disposades pera que l'aire entrés en el local pera evitar l'escalfament de les borres, eren pera mi una invitació. Vaig treurem el briquet, vaig encèndrel, y el vaig tirar per una de les reixes.

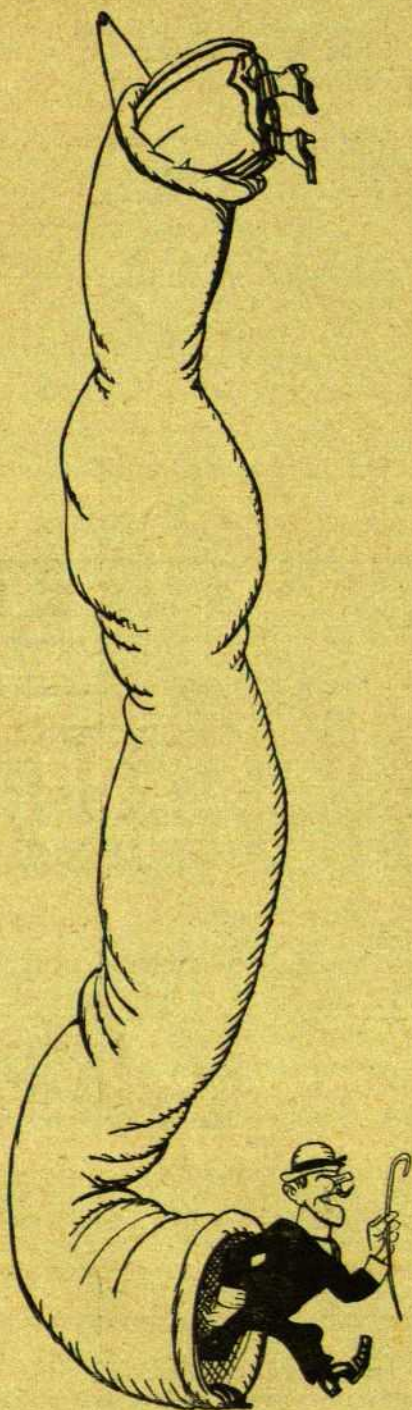
Jo mateix vaig tocar a alarma y corrents vaig acudir al primer *cuartelillo*.

—Noys, tenim un foch de primera.

Els ulls dels meus homes varen resplendir més que la borra encesa.

L'automòvil roncà y vàrem sortir triomfalment, atornant l'espai ab la bocina. Darrera l'automòvil de primera sortida, venien les bombes, les magnífiques bombes, lluentes com un pèndul de rellotge. Després seguien les escales, els rodets de les mangueres, tot com una cabalcada de triomf.

El foch va ser dominat quan ja tot estava consumit.

L'èxit no podia ser major. Tot havia funcionat a les m[er]avelles.

—Molt be lo que'm diu; però, després d'aquet fet, altres incendis ha provocat vostè que no tenen justificació.

—Ne tenen, senyor jutge, ne tenen. El nostre cos posseeix unes mànegues de salvament immillorables. Veurà que's pengen d'un balcó y vostè hi pot anar tirant persones a carretades, que li arriben a baix tan fresques com si tornessin d'una fontada.

—Y això ¿què té que veure?

—Té que veure que, ab tants anys com les tenim, no havíem encara tingut ocasió de provarles. Ens calia una casa de vehins, de molts vehins... En el mateix carrer ahont jo visch la vaig trobar. Era la que portava el n.º 7.

—¿Y per què va triar aquella?

—Perque en el tercer pis hi vivia una senyora molt grossa, es a dir, l'exemplar que jo necessitava pera provar la resistencia de les meves mànegues de salvament. Y quedà provada, perque mitja hora després d'haver jo regat ab petroli la porta de la casa, y quan ja tothom desconfiava de poder salvar els vehins dels pisos alts, perque la casa era tota una flama, la senyora grossa va ser tirada de cap dintre de la mànega y sorti feta un pom de flors.

—Però, aleshores, ¿el darrer incendi...?

—Del darrer incendi ne té la culpa, més que jo, l'Ajuntament. Figuris, senyor jutge, que al nostre Concell Municipal se li acut adquirir l'últim model de mangueres marca Eolo.

Aquestes mangueres no necessiten aigua. Apaguen el foch lo mateix que vostè quan apaga un misto: bufant. Són les tan acreditades mangueres bufadores, patentades, L'inventor, fixantse un dia ab que pera apagar una espelma n'hi hà prou ab un buf, multiplicà la flama per deu milions arribant aixís al càlcul d'un incendi. Multiplicà aleshores una bufada per deu milions y construí una manguera posseint aquesta forsa de buf, o sigui d'una bufera deu milions de vegades més forta que l'usual dels homes més bons bufadors.

El resultat s'ha pogut comprovar.

A la primera bufada, el magatzem de drogues de Widdle and Reethas, que jo acabava d'incendiar, s'apagà com per miracle. Solament que vaig ésser poch previsor. Aquet senyor Widdle, al que jo havia preguntat aquella mateixa tarde sobre la forsa considerable que tindria un incendi a casa seva, veyent en el meu rostre pintada la major satisfacció quan me digué que seria terrible, malicià, y al veure que aquella nit se calava foch a casa seva, cregué endevinar y'm denuncià.

Ja sé que no me n'escaparé, però si may se m'acudís calar foch al presiri ahont m'enviaràn, li demano, per tot lo que més estimi en el món, que aconselli als que fins ara han estat els meus subalterns, que no deixin d'aprofitar l'ocasió pera provar el nou aparell extintor que permet amarrar l'edifici incendiat d'horxata de xulla, que sembla es un poderós dominador d'incendis.

Impremta de MARIÁN GALVE, Carme, 16

¡CU-CUT!

PERIÓDICH SATÍRICH AB NINOTS ✻

Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4

PREUS DE SUSCRIPCIO: Trimestre, Barcelona, 1'50 ptes.; a fóra, 2 ptes.; extranger, 2'50 franchs

¡¡ULL!!

GRAN CONCURS

Se concedirà un premi de **5.000 PESSETES** al que presenti el millor cantar anunciador dels grans tallers de gravat de la casa

BAGUÑA Y CORNET

BASES DEL CONCURS

- 1.ª El premi serà únic de **5.000 pessetes**.
- 2.ª El cantar pot ser escrit en qualsevol dels idiomes que's parlen en les cinch parts del món.
- 3.ª Els cantars se remetran, en sobre tancat, a la Redacció de ¡Cu-Cut!
- 4.ª El plas d'admissió fineix cinch minuts abans de la sortida d'aquet número.

Bonavista, 30 **Encàrrecs: Cardenal Casañas, 4**

SUPLEMENT ILUSTRAT de **EN PATUFET**

Continúa publicantse en el Suplement d'EN PATUFET, la interessantíssima Novela d'aventures,

El gegant dels aires

¿Queréis la Salud??

FERRO-QUINA-BISLERI

APERITIU HIGIÉNICH RECONSTITUYENT PODERÓS

Dona gana, sanch y vigor PROBEULO

CALLICIDA LLUCH

Mata'ls ULLS DE POLL
y tota clase de DURICIES

Prou: UNA pta.

DIPOSITS. — Madrid: Dr. Fuentes, Hortaleza, 110. — Barcelona: V. Ferrer, Princesa, 1; Fandó, Jaume I, 18. — Zaragoza: A. Alejaide, Independencia, 6. — Valencia: H. Messeguer, Palau, 16, y farmacia del autor, Sant Felip, 125, Sant Gervasi (Barcelona) y principals d'Espanya y América.

¡FUMADORS!

VEGETAL Y SENSE OOLA

Mal de cap

Se cura en dos minuts sense antipirina prenent **Jaquocurine Golobart** 1 pta. caps. Demanis a totes les farmacies y Rambla de les Flors, 4.

ANEMIA

Se cura ab el **VI D'OSTRES**
del DR. SASTRE Y MARQUÉS
Hospital, núm. 109. — BARCELONA

TROPHOGENO FONT

Convalecencia, anèmia, Dr. Andreu Serra, Pelayo, 9 y Font, P. Gracia

AGUA DE ST. HILARI

No patirèu dels ronjons, del fetge, ni palidò; viurèu sempre sans y bons si en totes les ocasions, y al menjar, feu ús diari de l'Aigua de Sant Hilari.

Píndoles antiolorótiques "Casadesús" 155 ANYS D'EXIT 551 Clorosis, pobresa de sanch, desarreglos periódics. 2 pessetes cap a en centres d'especialitats y en la Antiga Farmacia Casadesús del Doctor GUIXAET. — Arch del Teatre, 21. Barcelona.

¿Les millors bicicletes? **"SANROMA"** Balma, 62 BARCELONA

MIQUEL HORTA FÁBRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPRENTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus
Baixada de Cervantes, núm. 3 (prop del carrer Avinyó). — BARCELONA

EN LERROUX AL MARROCH

—No s'interni massa, senyor Lerroux, que les kàbiles estàn insurreccionades.
—Més insurreccionades de lo que estàn les de Barcelona...